

Uitzicht 10

Zelfs de duiven hebben honger ...

Elke ochtend word ik gewekt door een smachtend koeren van een stelletje Turkse of gewone Hollandse vette tortels die een vaste woon- en verblijfplaats lijken te hebben gevonden op de dakrand van mijn buurmans huis. Jaren heeft het geduurd voor ik gewend ben geraakt aan het alsmear doorgaande geroekoe met aan het eind ervan een kleine uithaal, als ware het een toegift voor de langzaam wakker gekoerde IK. Waaraan ik het te danken heb dat het stelletje leeglopers de dakrand naast mijn hoofd heeft uitgezocht, weet ik niet. Maar leeglopers zijn het. Ze doen echt niks anders dan bij tij en ontij roekoeën en voor de rest maar loeren naar voer. Alles vreten ze. Hele en halve broodkorsten, waaraan ze gewend zijn geraakt door het voeren van die "kleine schatten" door een vroegere buurvrouw, maar ze jatten ook het voer voor kleine vogels als de mezen en mussen in onze tuintjes en jagen zelfs op de merels als die in onze tuin een lekkere pier of rups hebben weten te vangen. Hebben ze hun buit binnen, dan begint het feest van hun minne-gekoer gewoon weer. En naar men beweert zijn het ook nog eens schuinsmarcheerders. Maar dat weet ik niet zeker.

Ach, wat zit ik nou te zeuren. Moet je ze zien die zielepieten. Zitten daar armoe te lijden omdat wij allemaal in een lock down moeten blijven vanwege de corona-ellende. Nergens in de hele buurt is meer iemand te vinden die - beetje slordig, dat wel - zomaar een half leeg gegeten zak friet met mayo achterlaat in de bosjes of een half opgegeten broodje mies omdat het toch niet zo lekker was, heeft weggegooid. Dat natuurlijk tot grote vreugde van de familie duif, die schuimend de straten afvliegt en schoon-eet. Ons gemakvoer is hun gemakvoer. En laten we wel wezen, als de duif het niet zou opeten, wie dan? De familie rat? Nee, dan liever de gevleugelde straatlummels van het geslacht Duif.

Duiven hebben het verleerd om zoals andere vogels hun voer te gaan zoeken en verzamelen in de natuur. Dat is ook wel een beetje beneden hun stand, menen ze, want waren het in de oorlogsjaren niet duiven die belangrijke spionageberichten wisten over te brengen naar onze bevrijders die daar dan hun strategie op konden afstemmen. En zijn duiven geen gigantische afstandvliegers? Duiven zijn dan ook soms goud waard voor hun baasjes in vliegwedstrijden en kampioenen daarin zelfs vele miljoenen als fokvader. Duiven staan te boek als vredesdieren en tenslotte is een duivenborst een heuse lekkernij. Maar dat is misschien weer iets té barbaars in coronatijd. Ook niet onvermeld mag blijven dat duiven een huis kunnen hebben, een Til. Weliswaar bewonen zij hun til met meerdere duiven, maar toch. Wie kan dat zeggen in deze tijd van bijna woningnood? Voordeel van de til is dat deze woning vrij te betreden of te verlaten is. Wat veel wil zeggen over de ruimte die de duif wordt gegund. Andere vogelsoorten die over een woning beschikken zitten daarin levenslang vast. Denkt u maar aan de kanarie, de parkiet, de papegaai, enzovoort. Nee, dan is de status van de duif heel wat begerenswaardiger te noemen. In zuidelijke landen hebben duiven zelfs een soort kasteeltoren (pigeonnier) om in te wonen. Maar een vervelende bijkomstigheid daarvan is wel dat de kasteelheer de duiven die hij zo'n luxe onderdak biedt, mag opeten als ze naar inzicht van zijn kok dik en rijp zijn geworden.

De duif. Wat te doen met de duif? De straatschuimer, klaploper, rotzooi-opruimer, tilbewoner/eigenaar, kampioenvlieger, spion, topfokker, vredebrenger met de palmtak en lekkernij? Wat prevaleert? Toch maar bijvoeren dan? De duif zal niet gauw in de hand bijten van wie hem te eten geeft. Integendeel, ze zal je liefhebben en toe-koeren elke dag, zo lang ze het leven heeft. De duif zal je trouw zijn en blijven tot aan haar duivenborst aan toe (als je die lust). Ik gooi wat voer in mijn tuin. Zie ze kijken, het kopje scheef en een zacht roekoe raakt mijn oor. Nog even, en ik ga ze echt lief (en lekker) vinden.

P.A.N. Demie.